

KAPITOLA PRVNÍ

O pět let později

DO PRAKTICKÉHO CVIČENÍ létání zbývalo půl hodiny. Sotva dost času na to, dostat se k hangáru. A ona ještě pořád seděla na té pitomé lavičce...

Ne, řekla si. Není to pitomé. Je ohrožena čest rodiny Nierrových. Potřebují, aby za nimi stáli jejich přátelé, i když to pro ně znamená, že přijdou o hodiny létání.

Ale když já bych tak ráda létala.

Ona žulová lavička stála před domem Nierrových, další rodiny z údolí, která po celé generace sousedila s Reeovými. Před ní byla v písku vykopaná dlouhá brázda, v níž byly zapíchnuté vlajky rodin, které se rozhodly podpořit Nierrovy. Šlo o prastarou tradici, která existovala už od doby, kdy první přistěhovalci osídlili

Jelucan, a i dnes byla neméně důležitá. Jeden člen z každé rodiny, která se rozhodla Nierry podpořit, s nimi zůstal až do doby, než byli zbaveni veškerého pošpinění.

Většina lidí z údolí svou vlajku přinesla, ale někteří zastávali názor, že pan Nierre zneužíval svého postavení dozorce imperiálních komunikací a prozrazoval soukromé zprávy a informace o schůzích. Cienini rodiče však prohlásili, že nikdo přece nemůže chtít zatajovat důležité informace před Impériem a nečestní byli ti, kteří Nierrovy obviňovali. To ale nic neměnilo na tom, že Nierrovi byli obviněni a museli se s nastalou situací vypořádat.

V jejich rodině byly silné geny pro světlé vlasy a mléčně bílou kůži, která stresem ještě více zbledla, takže všichni vypadali nemocně. Pokud by se Impérium rozhodlo souhlasit s obviněním a jmenovat nového dozorce, Nierrovi by se tak černé skvrny na cti nikdy nezbavili. Proto bylo třeba, aby se jejich přátelé drželi poblíž a pomáhali je uklidňovat.

Kdyby se něco takového stalo mně, chtěla bych, aby byl někdo nablízku, myslela si Ciena. Nierrovým by ještě více pomohlo, kdyby tu byli i moji rodiče, kteří už tu před hodinou měli být.

Prohledávala očima oblohu a skoro jako by už viděla, jak se blíží V-171. Z místa, kde seděla, měla Ciena výhled daleko do údolí až na stříbrnou hladinu vodní

plochy tisíce metrů pod ní. Kolem ní byl nespočet zasněžených horských vrcholků, které vypadaly jako bílé drápy zasekávající se do šedě zbarveného nebe. Její tmavomodrý plášť byl dost těžký na to, aby si s ním nemohl pohrávat vítr, a dobře zakryl to, co bylo pod ním – ne tradiční šaty, ale letecká uniforma, kterou si koupila z druhé ruky a která jí byla velká.

A pak v dálce zaslechla hučení horského vznášedla – terénního vozidla, které bylo na trh uvedeno s podporou Impéria před pěti lety. Ciena už si ani nepamatovala, jak to zvládali bez nich. Pořád milovala jejich muunyaka, ale ten byl stále pomalejší. Když se vznášedlo objevilo v zatáčce, chtěla radostí vyskočit. *Konečně!*

Zůstala ale s kamennou tváří sedět, dokud její otec nevystoupil a nepřišel k ní. Sám.

„Kde je máma?“ zeptala se Ciena a vstala.

„Další dlouhá směna v dolech.“ Otec zakroutil hlavou. „Věděli jsme, že jako vedoucí bude mít moc práce, a jsem na ni hrdý, ale někdy mi vážně chybí.“

„Mně taky,“ přitakala Ciena a myslela to smrtelně vážně, ale nedokázala odtrhnout oči od horského vznášedla. Kdyby jí ho táta půjčil, mohla by do hangáru přijet načas.

Otec na ní viděl, že spěchá, a semkl rty do tenké čárky, která napovídala, že se za chvíli bude mračit. „Dneska zase lítáte?“

„Tati, prosím tě. Jak se jinak mám dostat na jednu z imperiálních akademií?“

„Měla bys cvičit, často. Kdyby ses stala imperiální důstojnicí, byli bychom na tebe s mámou velmi hrdí.“ Paron Ree se na chvíli odmlčel. Pár ptáků jim se skřekem proletělo nad hlavou. Ciena je pozorovala, protože kdykoli se s otcem bavila na podobné téma, bylo jí velmi zatěžko se na něj podívat. Pak pokračoval: „Chceme jen, abys více cvičila na nových simulátorech, které máme ve Valencii, a abys netrávila tolik času s tím chlapcem.“

„Thane je můj *kamarád*,“ položila důraz na poslední slovo.

„Neměli bychom si nic brát od těch z druhé vlny. Měli bychom povstat z vlastního úsilí, ne díky jejich darům.“

Ciena někdy vybuchla vzteky, když se jejich rozepře dostala až sem, ale kdyby to udělala dnes, věděla jistě, že létat nebude. Raději se proto zhluboka nadechla a až pak pokračovala: „Pomáhám Thaneovi, stejně jako on pomáhá mně. *Spolupracujeme*. Nic si nedlužíme a on to ví stejně dobře jako já.“

Její otec si povzdechl. „Lidé jako on mají krátkou paměť. Ale běž a vezmi si to vznášedlo. Já pojedu zpátky na muunyakovi. Přijedeme pak znovu i s matkou a ty mezi tím dokončíš cvičení a pořádně uklidíš kuchyň.“

„Ano, pane.“ Pookřála. Nakonec si dneska přece jen zalétá.

„A snaž se být lepší než ten Kyrellovic kluk,“ řekl její otec, narovnal si plášť a vydal se směrem do domu. „Jestli mají místo jen pro jednoho kadeta z Jelucanu, tak chci, abys ho dostala ty.“

Ciena se zasmála. „Dostaneme se tam *oba*. Imperiální flotila by to bez nás nezvládla!“

I táta se nad tím musel usmát.

* * *

Thane uvažoval, jestli by zvládl uvolnit bezpečnostní pojistku na jejich učitelském droidovi CZ-1. Pak by totiž mohl odejít a nemusel by dokončit ten hloupý test z matematiky.

„Vaše soustředění kolísá,“ prohlásil CZ-1. „To neprospívá optimálnímu výkonu.“

Thane ukázal prstem na nejbližší chrono: „Přijdu pozdě na létání.“

„Musíte dokončit všechny hodiny, abyste zvládl daný předmět. Jak jinak se chcete dostat na imperiální akademii? Vaši rodiče pevně doufají, že půjdete ve stopách Dalvena.“

Někdy se Thaneovi zdálo, že CZ-1 byl mazanější, než by droid měl být. Nic ho totiž nerozčílilo víc než to, že se jeho bratr dostal na jednu z akademií. Sice jednu z méně prestižních, ale i tak to byla akademie.

Thane měl podezření, že jeho otec podplatil jednoho z náborářů, aby Dalvena přijali, a pozvedli tak jméno rodiny. Takhle by se Oris Kyrell pro svého mladšího syna neobětoval, a Thane se tak musel na akademii dostat vlastní silou.

Rychle přemýšlel. „Nedostanu se na imperiální akademii, když nebudu umět dobře létat,“ namítl. „Jak se můžu naučit dobře létat, když nebudu pravidelně cvičit?“

„Vaše rodina má svůj vlastní hangár a letoun. Můžete procvičovat, kdykoli chcete.“

Thane se usmál, jak nejlépe uměl, a pokračoval: „Ale máme i tebe, CZ-1. To znamená, že můžu mít hodiny matematiky, kdykoli chci. Ve dvojici můžu létat, jen když má Ciena volno, a ta přijede zrovna dnes. Nemá pak náhodou smysl, že dávám přednost létání?“

CZ-1 naklonil hlavu a Thane slyšel slabé vrčení, což znamenalo, že droid usilovně přemýšlí.

Pak jen tak mimochodem podotkl: „Tak mě napadá, že potom bych ti mohl napustit olejovou lázeň. Pěkně se do ní naložíš... Už je to dlouho, co jsme tě pořádně naolejovali, vid’?“

Bylo chvíli ticho a pak CZ-1 řekl: „Když o tom mluvíte, poslední dobou jsou moje spoje nějaké zatuhlé.“

Thane s úsměvem vypnul výukový hologram a popa-

dl svoji leteckou bundu. „Budu doma dřív, než se rodiče vrátí z toho hloupého banketu. Může být?“

„Ale zítra ráno pokračujeme v matematice!“ zavolal za Thanem CZ-1.

Jeho rodina sice měla svůj hangár, ale jako u většiny lidí na Jelucanu se jejich pozemek táhl spíše do výšky než do šířky. Jejich pozlacený dům byl skoro tak široký jako celý pozemek – hlavně proto, že jeho rodiče zastávali názor, že lidé jejich postavení potřebují dům, který bude větší než dům sousedů. Tohle snobství Thanea ale rozčilovalo méně než fakt, že kvůli tomu museli postavit hangár až o tři sta metrů dál pod kopcem.

Ale přišel na řešení. S úšklebkem si nasadil letecké brýle a rozutíkal se. Řídítka byla na svém místě, stačilo se jen pevně držet, uvolnit brzdu a skočit.

Vmžiku se řítíl dolů po laně, které vedlo od jeho domu až k hangáru. Studený horský vzduch svištěl kolem něj, když se díval dolů na údolí pod sebou. Nebyl to tak skvělý pocit jako létat, ale bylo to podobné.

Když se blížil ke konci, začal brzdit, ale pomalu, protože si rád udržoval rychlou jízdu až do konce. Pustil řídítka těsně předtím, než by vrazil do koncového sloupu, a se smíchem dopadl na zem.

Pak uslyšel: „Jednoho krásného dne si rozbiješ hlavu.“

Otočil se a uviděl Cienu, jak stojí vedle jejich starého rodinného vznášedla. V uniformě vypadala ještě

menší a hubenější než obvykle a díky kulatým líčkům a tupému nosu se v obličejí zdála mladší, než doopravdy byla. Ruce měla složené na prsou a snažila se nasadit vážnou tvář, ale Thane viděl, že se jí v tmavě hnědých očích zračí úsměv.

Narovnal se a tleskl rukama, aby oprášil rukavice. „Jenom žárlíš, protože jsem ti nikdy nedovolil si to zkusit.“

Ciena na něj vyplázla jazyk. „*Dokázala* bych to, abys věděl.“

Samozřejmě že dokázala. O tom Thane nikdy nepochyboval. Ale lano začínalo u jejich domu a jeho rodiče Cienu nesnášeli ještě víc, než nesnášeli jeho samotného. Při těch pár návštěvách, které u nich absolvovala, se k ní chovali s takovým opovržením, že z toho Thaneovi bylo skoro až špatně. A Ciena se s jeho rodiči nechtěla potkat o nic víc, než se oni chtěli potkat s ní.

Oba i přesto vždycky předstírali, že neexistuje důvod, proč by spolu neměli trávit tolik času. Bylo to jednodušší než řešit, že je jejich rodiny chtěly rozdělit.

„Já se strachovala, že přijdu pozdě,“ pokračovala Ciena, „a ještě jsem tu nakonec byla dřív.“

„Trigonometrie,“ řekl Thane a zatvářil se znechuceně, což Ciena opětovala. „Neztrácejme čas. Střihneme si, kdo bude pilot?“ Počítali potichu do tří a pak si ukázali ruce. Thane si vybral hada, Ciena ještěra. A ještěr

žere hada. Rozzářila se. Thane ukázal směrem ke dveřím V-171: „Piloti první.“

Nevadilo mu být kopilot a střelec. Kadeti se museli umět orientovat na obou pozicích, pokud chtěli být přijati na akademii. Ale sedět v kokpitu zády k oknu nebyla taková zábava.

Technicky vzato patřila V-171 Dalvenovi. Když odjel na akademii, nechal vzkaz, že s ní nikdo nesmí létat.

To tak.

Thane nikdy nepropásl příležitost si zalétat nebo se pomstít svému bratrovi.

(Dalven z celé jejich rodiny brojil proti Cieně nejvíc. Než odjel do školy, ušklíbl se a řekl, že existuje jen jeden důvod, proč si začít s holkou z údolí, a že jestli to je to, po čem Thane jde, tak si měl vybrat aspoň někoho, komu už narostla prsa. Thane mu stačil natrhnout ret, než je rodiče od sebe rozehnali.)

„Haló,“ ozvala se Ciena. Thane si uvědomil, že se zastavil na žebříku do kokpitu. „Jsi v pořádku?“

„Ano.“ Thane si vlezl do lodi a všechnu sílu soustředil na to, aby se Cieně nedíval na předek uniformy. „Promiň. Můžeme začít.“

Nasadili si helmy, zapnuli bezpečnostní postroje a zavřeli poklop. Byly to automatické činnosti, které Thane prováděl bezmyšlenkovitě. Věděl, kdy Ciena začne zapínat motory, pamatoval si i rytmus, v jakém se jí

hýbaly prsty. Jeho ovládací panel se rozsvítil. „Všechny systémy běží.“

„Jsme připraveni vzlétnout,“ řekla Ciena. „Motory běží naplno. Podíváme se, co se děje nahoře.“

V-171 se odlepila od země, motory rozžhavené do modra na obou stranách. Pak se otočili, naklonili a vzlétli.

Ciena vystoupala o něco výše, blíž vrcholům hor, které byly příliš studené a nehostinné, než aby se tam někdo usadil. Občas bylo možné zahlédnout těžební droidy v podobě černých teček na bílém sněhu, jinak byla krajina nedotčená. Thane se cítil, jako by svět patřil jen jemu a Cieně.

Když prolétali kolem jednoho z oblouků východního hřebenu, ozval se Cienin hlas ve sluchátkách: „Vidím tu pár rampouchů, které by potřebovaly naučit, kdo je tady pánem.“

„Rozumím.“

Teď už oblouk viděl i na obrazovce. Visely z něj tři rampouchy, široké jako jeho ruka. Na rampouch docela velké, na snadný cíl zase malé.

Thane zamířil, vystřelil a všechny tři proměnil ve spršku malých kousků ledu. Usmál se, když uslyšel, jak Ciena vítězoslavně zahalekala.

„Myslíš, že najdeš ještě další?“ zeptal se. Nikdy nestříleli bezhlavě, protože pár padajících kamenů nebo rampouchů se v téhle výšce mohlo rychle proměnit

v lavinu. Oba už ale věděli, kde je bezpečné sestřelovat schovaný led.

„To víš, že jo. Vydrž,“ odpověděla.

Thane přesně věděl, jakým způsobem Ciena zakrouží o něco níž, a i když nevěděl, kde přesně jsou, uměl vycítit, kam zamíří, jen z nepatrných pohybů křídel. On a Ciena spolu létali, kdykoli se v posledních pěti letech naskytla příležitost. Za tu dobu se naučili pracovat jako dvě ruce jednoho pilota.

V-171 zalétla do Pastorkovy rokle, úzkého a skalnatého průsmyku, který dával pilotům pořádně zabrat. Ciena s lodí zamířila hluboko dovnitř. Bezpochyby chtěla Thaneovi dát šanci procvičit si střelbu do výšky. Při kle­sání proletěli kolem jednoho z mnoha malých vodopádů v rokli. I přes mrazivé teploty byla voda stále v pohybu, i když už ne takovým proudem jako obvykle. Odpolední slunce bylo v ideální pozici, aby světlo odrážející se od vodní hladiny vytvořilo duhu, kterou nedaleká ledová stěna promítala do tuctu různých směrů. Každý kámen a pás sněhu zářil. Byl to jeden z těch dokonalých okamžiků, které se stávaly ještě dokonalejšími tím, že ve vteřině zmizí a už se nikdy nebudou opakovat.

Thane uslyšel Cienu zašeptat: „Dívej se mýma očima.“ Věděl, že to řekne.

Možná byl konečně čas zjistit proč.

* * *

Po létání šla Ciena s Thanem do Pevnosti.

Tak ji alespoň pojmenovali, když jim bylo osm let a chtěli, aby to znělo dramaticky. Ve skutečnosti to nebylo nic jiného než jeskyně, kterou si ale notně zútulnili. Každých pár týdnů přišel jeden z nich s nápadem, co ještě přidat. Většinu těch lepších věcí (topení na protonové palivo, holohry) donesl Thane, protože je jeho rodina vyhodila a nikdy už je potřebovat nebude. Ciena přispívala spíše maličkostmi, ale utěšovala se myšlenkou, že ty jsou stejně mnohem důležitější. Pevnost by byla neskutečně nehostinná, kdyby nepřinesla teplé deky a koberce. Našla je mezi věcmi, které lidé z údolí vyhodili při modernizaci svých domovů na imperiální úroveň. Byly ale teplé a měkké, což z nich dělalo ideální výstelku pro jejich útočiště před světem.

Jeskyně se nacházela jen padesát metrů od hangáru Kyrellových, ale vstup do ní byl ukrytý za převisem a zastíněný ještě jedním. Byla tak dobře schovaná, že Cieně občas přišlo, že ona a Thane jsou určitě prvními lidmi, kteří ji našli. Stručně řečeno to bylo prostě dokonalé místo k vysedávání.

Čas od času se do Pevnosti šli schovat každý sám, ale většinou tam chodili společně a probírali všechny možné věci a snili o své budoucnosti.

„Táta říkal, že odstoupily tři desítky senátorů,“ promluvila Ciena.

Thane pokrčil rameny. Politika ho nezajímala tolik jako Cienu, a tak jen dál ležel na červeném koberci a pozoroval západ slunce. „Co na tom záleží, jestli jich bylo dvacet nebo třicet? Stejně to je jen malá část ze stovky senátorů.“

„Odmítali volit. Nahradí je někdo z Impéria. To je velká věc, Thane.“

„Jsou to prostě jen staří, bohatí, do sebe zahledění politici. Takhle si oni představují zábavu.“

„Jak mohli zradit svoji přísahu? Svoji *čest*?“ Ciena tomu stále nemohla uvěřit. „Každý ví, že Senát dohnal galaxii do občanské války. Předtím než císař znovu nastolil pořádek. Proč by si někdo nevážil toho míru, který tady teď vládne?“

Thane pokrčil rameny. „Nejspíš proto, že se přou o něco úplně jiného a jen tvrdí, že je to o těch ideálech. Až jim dojde, že už nedrží v rukou žádnou moc, přilezou zpátky za císařem a zapomenou na všechno, o čem se předtím hádali.“

„Někdy jsi vážně cynický.“

„Ale mám pravdu. Však uvidíš.“

Ciena si povzdechla a lehla si zpátky na černou kožšinu z gundarka, která byla měkká jako postel. Ze svého místa viděla západ slunce, který zářil nad vzdálenými vrcholky hor. Světlo pronikající do jeskyně zabarvovalo Thaneovy vlasy do ruda a barvu mu přidávalo i do ble-

dé kůže. Úhel, v němž dopadalo na jeho tvář, ho dělal znepokojivě starším.

Jednou bude krásný, pomyslela si. Ta myšlenka ji překvapila, Ciena však uvažovala objektivně. Ona a Thane nebyli... jako by kdy byli... a vůbec, nebudou. Její rodiče už tak nemohli překousnout skutečnost, že se přátelí s chlapcem z druhé vlny. Jak by asi reagovali na to, že by se do něj zamilovala? A Thane se sice nikdy přímo nezmínil o tom, jak s ním jeho otec zacházel, ale jeho modřiny nešlo přehlédnout a z jeho mlčenlivosti vycítila věci, o kterých nemluvil. Jeho otec by určitě reagoval ještě hůř, kdyby zjistil, že jsou spolu.

A mimo to, ona a Thane... možná už si byli *příliš blízcí* na to, aby se do sebe zamilovali. Někdy měla pocit, jako by byli dvě poloviny jedné a téže osoby.

„Hele,“ řekl Thane potichu, opatrně. „Můžu se zeptat na něco, eh, osobního?“

Četl jí snad myšlenky?

Ciena se posadila a objala si rukama kolena. „Můžeš se zeptat, ale neslibuju, že odpovím.“

„To беру.“ Na chvílku se odmlčel. „Pokaždé když vidíme něco úžasného, zašeptáš: ‚Dívej se mýma očima.‘ Je to nějaký zvyk, který máte v údolí? Co to znamená?“

Bylo to osobní, ale Ciena neměla nic proti tomu, prozradit Thaneovi, o co jde. „Ano, je to náš zvyk. Ale

spíš takový soukromý. Víš, když jsem se narodila, byla jsem jedno z dvojčat.“

„Dvojčata?“ Thane se napřímil. Na většině planet se o dvojčatech šířily mýty a legendy. „To jako vážně? Já myslel, že jsi jedináček.“

„Teď už ano. Moje sestra Wynnet zemřela pár hodin po porodu.“

„Aha. To je mi líto.“

„Nemusí být. Ani si ji vlastně nepamatuju. Ale žiju svůj život za nás obě.“ Ciena ukázala na svůj náramek. „Nevšiml sis, že si ho nikdy nesundávám?“

„No, jo, ale myslel jsem, že se ti jen vážně *líbí*.“

Ciena přejela prstem po náramku. „Nosím ho jako symbol toho, že jsem stále spojená s Wynnet. Celý můj život, vše, co dělám a co vidím, je vším i pro mou sestru, protože to s ní sdílím. A když vidím něco, co je výjimečně krásné, výjimečně skvělé, nebo někdy dokonce i věci, které jsou výjimečně špatné, řeknu: ‚Dívej se mýma očima.‘ A moje sestra vidí mýma očima, a já s ní tak můžu sdílet všechny důležité chvíle svého života.“

Thane se položil zpátky na koberec. „To je... skvělé. Myslím to vážně.“

Ciena přikývla. „Někdy mi to přijde jako velká zodpovědnost, žít i za Wynnet, ale většinu času mi to připomíná, že mám v životě hledat výjimečné věci. Možná bych toho tolik neviděla, kdybych pro ni nehledala.“

Slunce konečně zmizelo za obzorem. Spodní část oblohy byla sice ještě osvětlená, ale výše už tmavou modří problikávalo více malých světlých bodů.

„Jednoho dne, až se dostanu na akademii, jí ukážu hvězdy,“ zašeptala Ciena.